

Arrest

nr. 279 455 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue Raymond Museu 19
5002 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Congolese nationaliteit.

Op 10 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), waartegen de verzoekende partij hoger beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder rolnummer RvV X.

Dezelfde dag besliste de gemachtigde om aan de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Dit is thans de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door politiezone Sint-Niklaas op 09.05.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : N.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Nsona

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied™.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.05.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem betekend werden op 11.10.2018 en 28.03.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Dhr. M. heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Dhr. M. heeft zowel meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend als een verblijfsaanvraag die tot een negatieve beslissing hebben geleid. Zo diende hij voor de eerste keer een verzoek tot internationale bescherming in op 09.01.2018. Het CGVS besloot enkele maanden later (dd. 31.05.2018) evenwel om betrokkene geen vluchtelingenstatuut noch subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen. Dhr. M. ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de RvV, waar zijn beroep verworpen werd op 12.09.2018, Hierna werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 11.10.2018.

Betrokkene besloot vervolgens om een aanvraag van machtiging tot langer verblijf om buitengewone redenen in te dienen op 24.09.2019. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 24.03.2021 onontvankelijk verklaard door de DVZ. Waarna dhr. M. er nogmaals voor opteerde om beroep in te dienen bij de RvV. Zijn beroep werd op 16.09.2021 verworpen.

Gelijklopend met zijn aanvraag op basis van artikel 9bis diende dhr. M. in België zijn tweede verzoek tot internationale bescherming in op 10.10.2019. Zijn verzoek werd evenwel onontvankelijk bevonden door het CGVS op 28.08.2020. Dhr. M. ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de RvV, waar zijn beroep verworpen werd op 30.11.2020. Hierna werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 6 dagen, dat hem betekend werd op 28.03.2021.

Dhr. M. weigerde op 09.05.2022 om zijn hoorrecht dat afgenomen werd door politiezone Sint-Niklaas volledig in te vullen. Hij verklaarde wel dat hij met zijn vriendin wenst te trouwen. Echter betrokkene geeft ons geen verdere informatie omtrent wie zijn vriendin zou zijn, noch over het feit of hij effectief reeds een

huwelijksdossier geopend heeft. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij al stappen ondernomen zou hebben om met iemand te trouwen. Daarenboven geeft zijn loutere intentie om te trouwen hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene geeft voorts geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Dhr. M. heeft overigens in het verleden reeds tweemaal een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Uit het onderzoek van het CGVS en de RvV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij meerdere soorten van medicatie en vitaminen neemt. Dhr. M. gaf aan politiezone Sint-Niklaas evenwel geen verdere informatie aangaande de redenen waarom hij deze medicatie of vitaminen dient te nemen. Met als gevolg dat er geen eventuele schending van artikel 3 EVRM op dit vlak kan worden aangetoond. Artikel 3 van het EVRM waarborgt verder niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 9bis, en 74/11 van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Door het feit dat:

Gezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 10/05/2022 tegen mijn verzoeker een inreisverbod (Bijlage 13 sexes) nam en die aan de verzoeker op 10/05/2022 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker ;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15/12/1980 meent op te roepen;

Dat de motivatie van de bestreden beslissing maakt het niet mogelijk om te begrijpen waarom een verbod van 2 jaar wordt opgelegd aan de verzoeker;

Dat de Raad heeft besloten om een inreisverbod in dergelijke omstandigheden te annuleren (CCE, 30/12/2013, n°110.944; CCE, 07/11/2013, n°113.450);

Dat in dit geval, geen ergernis voor het huidige overheidsbeleid wordt gedemonstreerd in het deel van de aanvrager;

3. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoeker gedurende zijn verblijf in België zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

"De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen" (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);

4. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoeker een verzoek tot huwelijksviering met Mevrouw G. M., van België nationaliteit, heeft ingediend bij het gemeentebestuur van Sint-Niklaas;

Dat ze samen wonen;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, P- 2);

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet

handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140) ;

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris, 1999, p. 258.) ;

Dat "de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft" (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653);

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van "familieleven" zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zoverre er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleven;

Dat het al gevonst werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001; PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven.”

2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet, maar de bestreden beslissing is niet gegrond op één van deze twee bepalingen, en de verzoekende partij kan er dan ook niet dienstig de schending van aanvoeren. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de *in casu* bestreden beslissing een inreisverbod betreft, en artikel 9bis heeft betrekking op een aanvraag om machtiging tot verblijf, terwijl de verzoekende partij geen dergelijke aanvraag had ingediend waarop de bestreden beslissing een antwoord zou zijn of waarvan zij een gevolg zou zijn. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu blijkt dat de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag vermeldt, als de feitelijke omstandigheden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing expliciet dat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omdat *“voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en; (...) een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”* De verzoekende partij betwist deze motieven niet. Zij blijven dan ook overeind en de verwerende partij kon wel degelijk op grond van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij een inreisverbod opleggen.

Uit de eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij wel degelijk expliciete motieven heeft opgenomen over de duur van het inreisverbod van twee jaar, namelijk:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem betekend werden op 11.10.2018 en 28.03.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Dhr. M. heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Dhr. M. heeft zowel meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend als een verblijfsaanvraag die tot een negatieve beslissing hebben geleid. Zo diende hij voor de eerste keer een verzoek tot internationale bescherming in op 09.01.2018. Het CGVS besloot enkele maanden later (dd. 31.05.2018) evenwel om betrokkene geen vluchtelingenstatuut noch subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen. Dhr. M. ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de RvV, waar zijn beroep verworpen werd op 12.09.2018, Hierna werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 11.10.2018.

Betrokkene besloot vervolgens om een aanvraag van machtiging tot langer verblijf om buitengewone redenen in te dienen op 24.09.2019. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 24.03.2021 onontvankelijk verklaard door de DVZ. Waarna dhr. M. er nogmaals voor opteerde om beroep in te dienen bij de RvV. Zijn beroep werd op 16.09.2021 verworpen.

Gelijklopend met zijn aanvraag op basis van artikel 9bis diende dhr. M. in België zijn tweede verzoek tot internationale bescherming in op 10.10.2019. Zijn verzoek werd evenwel onontvankelijk bevonden door het CGVS op 28.08.2020. Dhr. M. ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de RvV, waar zijn beroep verworpen werd op 30.11.2020. Hierna werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 6 dagen, dat hem betekend werd op 28.03.2021.

Dhr. M. weigerde op 09.05.2022 om zijn hoorrecht dat afgenomen werd door politiezone Sint-Niklaas volledig in te vullen. Hij verklaarde wel dat hij met zijn vriendin wenst te trouwen. Echter betrokkene geeft ons geen verdere informatie omtrent wie zijn vriendin zou zijn, noch over het feit of hij effectief reeds een huwelijksdossier geopend heeft. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij al stappen ondernomen zou hebben om met iemand te trouwen. Daarenboven geeft zijn loutere intentie om te trouwen hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene geeft voorts geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Dhr. M. heeft overigens in het verleden reeds tweemaal een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Uit het onderzoek van het CGVS en de RvV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij meerdere soorten van medicatie en vitaminen neemt. Dhr. M. gaf aan politiezone Sint-Niklaas evenwel geen verdere informatie aangaande de redenen waarom hij deze medicatie of vitaminen dient te nemen. Met als gevolg dat er geen eventuele schending van artikel 3 EVRM op dit vlak kan worden aangetoond. Artikel 3 van het EVRM waarborgt verder niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11”

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont meteen aan dat de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd is.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat er sprake is van een stereotiepe motivering, kan zij al helemaal niet worden gevolgd. De bestreden beslissing zet in eerste instantie uiteen waarom een inreisverbod wordt opgelegd. Zo wordt ondermeer verwezen naar het gegeven dat de verzoekende partij al meerdere verwijderingsmaatregelen heeft ontvangen, doch deze niet heeft uitgevoerd. Vervolgens wordt ook uiteengezet waarom voor een inreisverbod van twee jaar wordt geopteerd. Hierbij wordt ook rekening gehouden met de specifieke gegevens die bekend zijn over de verzoekende partij. Dergelijke motivering waarbij de situatie van de verzoekende partij *in concreto* wordt beoordeeld, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een stereotiepe motivering.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij uit de motieven van de bestreden beslissing niet zou kunnen afleiden waarom haar een inreisverbod voor de duur van twee jaar werd opgelegd.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar integratie en stelt dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt, herhaalt de Raad dat de huidige beslissing het inreisverbod betreft. De verzoekende partij heeft een negatieve beslissing gekregen inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingewet. Het beroep dat ze tegen deze beslissing indiende werd ook verworpen. Ze kan niet bij wijze van huidig verzoekschrift nogmaals haar grieven tegen deze weigeringsbeslissing aan de Raad voorleggen. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt over een familieleven te beschikken in België, en te willen trouwen met een Belgische onderdane. De bestreden beslissing bevat op dit punt ook duidelijke motieven:

“Dhr. M. weigerde op 09.05.2022 om zijn hoorrecht dat afgenomen werd door politiezone Sint-Niklaas volledig in te vullen. Hij verklaarde wel dat hij met zijn vriendin wenst te trouwen. Echter betrokkene geeft ons geen verdere informatie omtrent wie zijn vriendin zou zijn, noch over het feit of hij effectief reeds een huwelijksdossier geopend heeft. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij al stappen ondernomen zou hebben om met iemand te trouwen. Daarenboven geeft zijn loutere intentie om te trouwen hem niet automatisch recht op verblijf.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij het hoorrecht dat werd afgenomen op 9 mei 2022 weigerde volledig in te vullen. Zij betwist evenmin dat, naast de loutere verklaring dat zij met haar vriendin wenst te trouwen, zij geen enkele verdere informatie gaf over deze vriendin, noch over het feit of zij effectief reeds een huwelijksdossier had geopend, noch dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij in die zin al stappen zou ondernomen hebben. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om haar persoonlijke situatie op dit punt toe te lichten, maar dat zij van deze mogelijkheid geen of slechts minimaal gebruik maakte. De Raad acht de motieven over het beweerde familieleven in de bestreden beslissing dan ook niet kennelijk onredelijk. Naast de loutere bewering dat zij wil trouwen met haar vriendin maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij enig ander element aan het bestuur heeft voorgelegd waaruit enig familieleven zou kunnen blijken. De verzoekende partij maakt het bestaan van een dergelijk familieleven immers niet aannemelijk. De verzoekende partij betwist evenmin het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat "*Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben*". De verzoekende partij maakt een schending van enig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Wat betreft het eventueel bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij aan het bestuur elementen heeft voorgelegd die daarop wijzen. In haar verzoekschrift heeft de verzoekende partij het over haar naar eigen zeggen grote integratie in België, volgens haar zelfs groter dan haar integratie in Congo, maar zij brengt daarvan zelfs geen begin van bewijs bij. De verzoekende partij maakt deze loutere bewering dan ook niet aannemelijk. Zij maakt ook niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ook waar de verzoekende partij stelt geen vrienden of familie te hebben in Congo beperkt zij zich tot een loutere bewering, die zij op geen enkele concrete wijze staaft. De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU